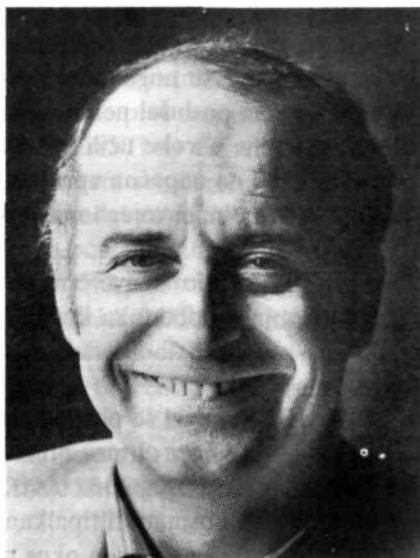

nah, secirnicah... sem so prišli splaknit svojo jezo, ogorčenja, prezir, se umirit ali spodbost: še so nerazodete stvari, še bodo apokalipse... Kajpak vse bo izhlapelo ob barantanju sredi senzacij dneva tako zagotovo, kot se izgubi naše veseje do športa ali popotovanj, vsi to vemo, in kdor tega ne ve, ni vreden, da ga prekriva lastna prst, ampak naj nanj navalijo tona marmorja od navdušenja nad prenehanjem življenja... Nekako tako sem razmišljal še pred nedavnim, a zdaj, ko je vsak nastop kakor nadevanje težke uniforme za javnost, ko se je vse slabo, dobro, povprečno, zvarjeno v kepo, razpostavilo po kotih in stopnjah... od kaplana do vikarja... je vse še bolj zoženo, zmanjšano in topo omamno kot prej... Ampak: »Prisežem pri vsem, kar mi je sveto, v te stvari se ne bom več vmešaval, kajti to ni moja skrb, raje crknem, kot da bi se še enkrat lotil tega«, govoriš, ko si mlad; in nato ti pogled pade na črvička, ki pleza po travni bilki gor prav v tem kraju in v tem času, v tem trenutku, ko se zaklinjaš, sredi te dežele, gorá, z morjem zadaj, a oni pleza, in pleza in pleza, in tedaj te pograbi strašanska bojazen, pred sabo in življenjem in pomisliš: rajši bom še enkrat poskusil, se lotil, ja, lotil se bom, lotil, lotil, in se lotiš. – In tako se vpišeš med kandidate Iluzije, postaneš projekt, sam svoj predlog življenju. – Zakaj pišem? Pišem, da bi odkril, kakšno bo nekaj, kar me žre in s čimer se bojujem, tedaj, ko bo napisano.

Zgodbice

Žarko
Petan

NESPEČNOST

Noč je moja ljubica
Vse dolge noči prebediva skupaj
Šepetava si sladke besede
Božava se in objemava

Proti jutru se včasih sporečeva
 Kričiva drug na drugega
 In se obmetavava z žaljivkami
 Dokler utrujena ne omahneva
 Na slinaste blazine
 Noč je moja ljubica
 Ki umre sleherno jutro
 Ko sonce potrka na polknice
 Čez dan včasih pozabim nanjo
 Zvečer pa se spet prikrade v mojo posteljo
 In z njo njena najboljša prijateljica
 Razvratna nespečnost

ZGODBA Vsaka zgodba ima svojega malarja
 Svojo zgodbo sem namalal z mavričnosivimi in pepelnatočrnimi barvami
 Začelo se je tako kakor se začnejo vse zgodbe
 Nekoč se je rodil v meščanski družini sin
 Končalo pa se bo
 Tukaj leži neznan meščan opljuvan in zasramovan
 Med srečnim začetkom in klavrnim koncem se je zgodilo marsikaj
 Nenehno sem padal z glavo v globoko brezno
 V katero je le tu in tam za kratek hip pomežiknilo blede sonce
 Ven in ven sem se pogovarjal z gluhi
 Venomer sem poslušal neme
 Neumni so me narobe učili in tolkli s poleni po zobeh
 Če sem dajal na napačna vprašanja prave odgovore
 Vsaka zgodba ima svojega malarja
 V mojih svinčenih časih
 Smo imeli na voljo le sive črne in sivočrne barve
 Zato je moja zgodba taka kot je

STRAH Priplazi se po prstih sredi noči in se naseli vame
 Je brez obraza brez oči brez glasu
 Kot vzhajajoče testo je ki nenehno raste
 S kosmatimi tipalkami mi sega v usta
 Ima nagnusen okus po prežvečeni kovini
 Čutim ga kako se spreha pod kožo
 Trka ob lobanjo z notranje strani
 Gomazi po tesnih žilah
 Stiska srce za vrat
 Krajša pojemajočo sapo

Obeša na noge svinčene uteži
 Strah je na sredi votel
 Okrog pa ga je čedalje več

KAKO
 SE NAUČIŠ
 UMRETI

Najlažje je umreti zdrav
 Bolni umirajo počasi in trpeče
 Znebiti se moraš strahu
 Glej smrti v obraz
 Zapri oči
 Nato ustavi srce
 Globoko vdihni in še globlje izdihni
 To ponovi nekajkrat na dan
 Vaja dela mojstra
 Čez čas boš zagotovo zares umrl
 Ne da bi se zavedal boš zdrsnil čez rob sveta
 V pekel ali v vice
 Paradiž je namenjen samo tistim ki umrejo težko

PROMETNI
 ZNAKI

Moja življenjska pot je bila zaznamovana s prometnimi znaki
 Rodil sem se z zamudo
 Čakal sem v porodnišnici na zeleno luč na semaforu
 V šoli sem se že prvi dan pouka soočil s prometnim znakom
MISLITI Z LASTNO GLAVO PREPOVEDANO
 Kot najstnik sem se nesrečno zaljubil
 Tako sem izvedel da je **TRPETI DOVOLJENO**
 Miličniki so pogosto žvižgali za menoj
 A nikoli mi niso ploskali
HODITI SVOJA POTA JE PREPOVEDANO
 Nekega dne sem zbolel na smrt
 Upiral sem se boleznim dokler nisem slišal božje zapovedi
ŽIVETI PREPOVEDANO
 Zadnje kar sem videl je bilo prometno znamenje
OBVEZNA SMER HORROR VACUI

GROB

Obiskal sem svoj poslednji dom
 Zadnje počivališče
 Hišo cvetja
 Družinski grob
 Postavil ga je rajni oče zase in za potomstvo

Pomnik iz črnega marmorja
 Z zastekljeno omarico za večno luč
 S preprogo iz snežnobelega peska
 Prav nič mi ni bilo povšeči to prebivališče
 Nečimrni ošabni spomin na minuloš
 Kulisa namesto resničnosti
 V sosednjem grobu na levi leži neznanec
 V desnem neznanka in njen prav tako neznani soprog
 Razgled je omejen s križi
 Prijatelji so pokopani na drugem koncu velemesta okostnjakov
 (Tudi kot rajnik nočem tukaj stanovati)
 Tujec med tujci
 Zato nalašč ne bom umrl
 Šel bom na konec sveta in še korak naprej
 Tam se bom razpršil v večnosti

Jan
Zorec

Skrivnostna lutka

Iz svoje široke palete poklicev, ki sem jih opravljal, bi prav gotovo moral s posebno skrbjo izveliči nekaj: dve leti službovanja v ustanovi zaprtega tipa, nevropsihiatriji, locirani v kraju V. Klinika za duševno obolele in alkoholike je dobila svojo domovinsko pravico v stoletja stari zgradbi, nekoč last barona Hlavya. Masivni, debeli zidovi, neštete sobane, celice, prepletene z mračnimi hodniki, z železom okovana okna,

občutek starodavnosti in plesnivi vonj po preteklosti – bi bile osnovne značilnosti klinike. Bil sem nameščeneec, na uslugo državi in malemu človeku, psihiater, specialist za sodno medicino.

Za to priliko sem iz bogatega arzenala svojih diplom in priznanj predložil dokazilo o briljantno opravljeni diplomski nalogi, študij medicine na Dunaju; nato še opravljena specialka na univerzi v Berlinu, seveda zahodnem. Teza: psihopatologija, postjungovska analiza karakterjev, fenomen množičnih morilcev tega stoletja. Naj poudarim, da sem deset let do potankosti preučeval fenomen Dostojevskega, da ne boste dvomili o mojem